

Paviljoen voor reuring, rust in de volkstuin

Wie: Wim Brummelman (68)

Waar: Hooglanderveen

Na zijn pensionering twee jaar geleden zocht Wim Brummelman naar een evenwicht in zijn dagbesteding. Het is een structurele afwisseling geworden tussen de hectiek van het Rietveldpaviljoen aan de Zonnehof en de rust van zijn volkstuin in Hoevelaken.

Brummelman (68) werkte voor onder meer Elsevier Weekblad, de economieredactie van NRC Handelsblad en was correspondent in Brussel en India. Zijn carrière sloot hij af op de buitenlandredactie van NRC Handelsblad. Om centraal te wonen koos het echtpaar Brummelman voor Hooglanderveen.

„Omdat er in India niet altijd een fotograaf beschikbaar was, ben ik zelf gaan fotograferen”, vertelt Brummelman. „Het is mijn hobby geworden. In de sfeer van de roman *Knielen op een bed van violen* waarin auteur Jan Siebelink jeugdherinneringen ophaalt, wil ik een fotoboek maken.”

Sinds januari dit jaar zet Brummelman zich als vrijwilliger in voor het Rietveldpaviljoen. Het paviljoen heeft van de gemeente

de opdracht gekregen om de komende drie à vier jaar multiculturele muziek- en toneelevenementen te organiseren, fotografie blijft het ijkpunt. „Tijdens een natuurexpositie werden drie van mijn foto's geëxposeerd, afgewisseld met beeldhouwwerken en sculpturen.”

Het Rietveldpaviljoen werd in 1959 als centrum voor de mo-

Elke vrijdagmiddag ben ik gastheer en ontvang bezoekers

– Wim Brummelman

derne kunst gebouwd naar een ontwerp van kunstenaar en architect Gerrit Rietveld. Hij kreeg deze opdracht in het kader van het 700-jarig bestaan van de stad Amersfoort. Het paviljoen is bekend door de veelheid aan ruimte en licht.

„Ik ben daar zeer op m'n plek”, verklaart Brummelman. „Elke vrijdagmiddag ben ik gastheer en ontvang bezoekers. Ik geef naar behoefte een rondleiding en doe graag nieuwe contacten op. De

▲ Wim Brummelman werkte onder meer voor Elsevier Weekblad en NRC. FOTO TIM VAN DER HAMMEN

op- en afbouw van exposities vind ik ook spannend. Ik leer kunstenaars kennen en vraag hen waarom ze maken wat ze maken. Voorlopig wil ik dit mooie werk blijven doen.”

Ter afwisseling van de pavil-

joenhectiek vindt de tuinman rust in zijn volkstuin te Hoevelaken.

„Hoe vaak ik daar ben? Afhankelijk van het weer is het antwoord dat een goede tuinder geeft. Ik vraag veel aan mijn tuin-

buren hoe ik wat moet verbouwen. Het geeft structuur en m'n hoofd wordt heerlijk leeg.”

Bij het afscheid duwt Brummelman mij twee grote courgettes onder de arm. „Dit is eigen teelt”, zegt hij lachend.